

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci navrhovatelky: **JUDr. I. N.**, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, v rozsahu čl. I bodů 3, 13 a 17,

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 20. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, **se** v části týkající se čl. I bodu 3 písm. b) ve slovech „*nebo, s výjimkou dítěte do dovršení 12 let věku, nesplňuje podmínky stanovené v bodu I/17; provozovatelům uvedených provozoven se nařizuje u osoby, která musí splňovat podmínky podle bodu I/17, splnění těchto podmínek kontrolovat při vstupu do prostor nebo v případě, že kontrolu při vstupu neumožňují provozní podmínky provozovatele, nejpozději před poskytnutím služby; osobě se nařizuje provozovateli splnění podmínek podle bodu I/17 prokázat; v případě, že osoba splnění podmínek podle bodu I/17 při vstupu neprokáže, zakazuje se provozovateli takovou osobu vpustit do prostor provozovny; pokud ke kontrole dochází před poskytnutím služby, provozovateli se zakazuje poskytnout takové osobě službu; tyto podmínky se nevztahují na provozovny stravovacích služeb, které neslouží pro veřejnost, a na prodej jídla s sebou s tím, že osobě se zakazuje takto zakoupené jídlo konzumovat ve vnitřních i vnějších prostorech provozovny*“ **o d m í t á .**
- II. Ve zbylé části **se** návrh **o d m í t á** pro zjevnou neopodstatněnost.
- III. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným dne 22. 11. 2021 u Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) domáhala zrušení, případně deklarace nezákonnosti čl. I bodů 3, 13 a 17 mimořádného opatření odpůrce ze dne 20. 11. 2021,

č. j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“). Toto opatření bylo vydáno k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění covid-19 na základě § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a § 2 odst. 2 písm. b) až e) a písm. i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále „pandemický zákon“).

[2] Mimořádné opatření stanovilo s účinností od 22. 11. 2021 od 00:00 hod. podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor (mimo jiné provozoven stravovacích služeb, hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, heren a kasin [čl. 1 bod 3]) a pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech [čl. I bod 13]; jednou z nich bylo naplnění požadavku tzv. bezinfekčnosti dle čl. I bodu 17 mimořádného opatření. Ten vyžadoval a) absolvování RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nejdéle před 72 hodinami, jde-li o i) osobu do dovršení 18 let věku, ii) osobu, která se nemůže podrobit očkování proti onemocnění covid-19 pro kontraindikaci, nebo iii) osobu tzv. rozočkovanou; b) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu schváleným léčivým přípravkem; nebo c) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace a od prvního pozitivního testu neuplynulo více než 180 dní.

[3] Napadené opatření bylo zrušeno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 26. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-29/MIN/KAN, a to s účinností od 26. 11. 2021 od 18:00 hodin.

II. Návrh, vyjádření a další podání

II. 1 Návrh na zrušení mimořádného opatření

[4] Navrhovatelka dosud neabsolvovala očkování proti onemocnění covid-19. Dne 19. 11. 2021 se podrobila PCR testu v dobré víře, že jeho negativní výsledek bude mít platnost 72 hodin (to doložila certifikátem o negativním RT-PCR výsledku testu na covid-19 z téhož dne); přesto se již dne 22. 11. 2021 nemohla zúčastnit plánovaného obědu v restauraci v Karlových Varech, jakož i dalších společenských a kulturních aktivit. Napadeným opatřením jí bylo znemožněno využívat služby restaurací a barů, jakož i navštěvovat kulturní akce (např. divadelní a filmová představení). Je advokátkou, přičemž výkon advokacie je spojen se společenským kontaktem právě také v restauracích, kavárnách či na kulturních akcích. Cituje rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Ao 15/2021 – 45; je přímo dotčena na svých právech, neboť je omezován její kontakt s ostatními lidmi, jakož i výkon podnikatelské činnosti (advokacie).

[5] Poukazuje na to, že omezení restaurací a dalších služeb nebylo možné nařídít dle § 2 odst. 2 písm. b) pandemického zákona, ale pouze na základě § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví; účelem daného ustanovení je přitom omezení styku fyzických osob podezřelých z nákazy s ostatními. Odkazuje na rozsudky NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 Ao 5/2021 – 73, ze dne 2. 6. 2021, č. j. 9 Ao 3/2021 – 41, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 11. 2021, č. j. 4 Ao 3/2021 – 117. Napadené opatření výslovně

pokračování

netvrdí, natož aby prokazovalo, že území celé České republiky bylo ohniskem nákazy; proto je na místě jej zrušit jako nezákonné. Dále namítá, že opatření nevysvětluje, proč nebylo nezbytné regulovat hromadnou dopravu, ale bylo potřeba omezit kulturu a společenský život.

[6] Navrhovatelka brojí proti tomu, že jí napadené opatření neumožňuje splnit podmínky tzv. bezinfekčnosti předložením negativního výsledku PCR testu, aniž by to bylo z hlediska epidemiologického řádně odůvodněno. PCR i antigenní testy jsou dle ní dlouhodobě uznávaným opatřením k prokázání toho, že osoba není infekční; tyto testovací metody obstály v soudním přezkumu NSS, i když byly namítány jejich nedostatky. Navrhovatelka poukazuje na to, že odpůrce i v době vydání napadeného opatření připouštěl testování jako průkaz bezinfekčnosti v zaměstnání a ve školách; to považuje za vnitřně rozporné. Napadené opatření navíc umožňovalo osobám do 18 let splnit podmínku tzv. bezinfekčnosti PCR testem; byla tedy diskriminována na základě svého věku, neboť toto rozlišování není epidemiologicky odůvodnitelné.

[7] Navrhovatelka se cítí být diskriminována také vůči očkováným osobám. Napadené opatření má být koncipováno jako proti-epidemiologické a má usilovat o omezení šíření nákazy; k tomuto cíli však nesměřuje, neboť se toliko snaží přimět neočkované osoby, aby se podrobily dobrovolnému očkování. Kulturní akce i provozovny stravovacích služeb mohou navštěvovat všechny očkované osoby, bez ohledu na to, kdy a jakou vakcínou byly očkovány. Aktuální vědecké poznání dle navrhovatelky ukazuje, že očkování chrání zejména před těžkým průběhem onemocnění; i očkování lidé ovšem mohou virus šířit a mít stejnou virovou nálož jako osoby neočkované. Odkazuje na vyjádření imunologa Karla Drbala¹ ze dne 12. 11. 2021 na ČT24, který uvedl, že vakcíny nebyly konstruovány proto, aby bránily šíření viru. Dále se odvolává na izraelskou studii *Comparing SARS-CoV-2 natural immunity to vaccine-induced immunity: reinfections versus breakthrough infections*², dle níž má být přirozená (buněčná) imunita mnohem silnější než imunita z očkování. Tvrdí, že očkování jedince má jen malý vliv na to, jak je pro ostatní členy své domácnosti nakažlivý. Ostatně skutečnost, že očkování osoby mohou šířit virus, vedla odpůrce k tomu, že i jim stanovil povinnost nosit respirátor; dle navrhovatelky je nelogické, pokud v režimu jiného mimořádného opatření byly očkování osoby považovány za infekční (musejí nosit respirátor), a současně v rámci napadeného opatření byly považovány za bezinfekční. Navrhovatelka argumentuje též tím, že ochrana poskytovaná očkováním v čase klesá; vychází ze *Souhrnu údajů o přípravku vakcíny Comirnaty*³, studií publikovaných v říjnu 2021 v časopisu *The Lancet*⁴, článků v časopisu *Science*⁵ a na portálu *SeznamZprávy*⁶, mediálního vyjádření Romana Prymuly⁷ a poukazuje

¹ Odkaz navrhovatelky: <https://www.youtube.com/watch?v=F5we-B6xuUM&t=7s>

² Odkaz navrhovatelky: <https://www.medrxiv.org/content/10.1101/2021.08.24.21262415v1>

³ Odkaz navrhovatelky: https://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/comirnaty-epar-product-information_cs.pdf

⁴ Odkazy navrhovatelky: [https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736\(21\)02183-8/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736(21)02183-8/fulltext); [https://www.thelancet.com/journals/laninf/article/PIIS1473-3099\(21\)00648-4/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/laninf/article/PIIS1473-3099(21)00648-4/fulltext)

⁵ Odkaz navrhovatelky: <https://www.science.org/doi/10.1126/science.abm0620#F1>

⁶ Odkaz navrhovatelky: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/s-ockovanim-i-bez-studie-odhalila-jaka-je-pravdepodobnost-nakazy-doma-179076>

také na čl. I bod 16 písm. c) mimořádného opatření odpůrce ze dne 25. 6 2021, č. j. MZDR 14601/2021-21/MIN/KAN.

[8] SARS-CoV-2 je dle navrhovatelky plně srovnatelný s chřipkou; pro „potřebné“ je bez omezení dostupná účinná vakcína, smrtnost byla stanovena na cca 0,15 %. Cituje z rozsudku NSS ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 Ao 5/2021 – 73, pasáže pojednávající o limitech regulace stanovené mimořádnými opatřeními. Dále poukazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021 – 48, že všechny osoby na území České republiky není možné považovat za podezřelé z nákazy onemocněním covid-19; odpůrce však tento závěr nerespektuje.

II. 2 Vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení mimořádného opatření

[9] Návrh dle odpůrce není důvodný. Soud má být při posuzování přiměřenosti opatření obecné povahy zdrženlivý (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Ao 7/2010 - 73). Odpůrce nařizuje mimořádná opatření na základě dostupných znalostí a při vědomí, že nejsou dostatečné a přesné. Preferuje ochranu života a zdraví osob při současné snaze o co nejmenší omezení chodu společnosti. V případě nejasnosti o šíření či vlastnostech koronaviru nelze spoléhat na to, že nastane optimističtější varianta. Přiměřenost opatření posuzuje tak, že zhodnotí současný stav šíření onemocnění covid-19 a na základě dostupných skutečností a při zohlednění aktuálních vědeckých znalostí odhadne riziko šíření tohoto onemocnění na zdraví a životy osob; při volbě vhodných opatření vybírá ta, která co nejvíce zpomalují šíření viru a zároveň nejméně dopadají na obyvatelstvo a práva osob. Zatímco omezení stanovená napadeným opatřením jsou dočasná, explozivní rozšíření viru covid-19 by mohlo vést až k závažným trvalým zdravotním následkům velké části populace a k úmrtí desítek až statisíců osob.

[10] Judikatura NSS dle odpůrce nevyloučila, aby osobou podezřelou z nákazy na území České republiky byl každý; s ohledem na vývoj statistických ukazatelů (počty nakažených, hospitalizovaných a osob ve vážném stavu) má za to, že právě tento stav byl v době vydání napadeného opatření naplněn. Odpůrce připouští, že žádná vakcína nefunguje stoprocentně; i očkovaná osoba čelí riziku, že se nakazí onemocněním covid-19 a případně infikuje i někoho dalšího. Pokud ovšem onemocní neočkovaná osoba (čemuž prostředí restauračních zařízení přímo nahrává), může to pro ni mít dalekosáhlejší důsledky než pro osobu očkovanou. Neočkovaní by sice mohli dobrovolně čelit riziku z nepodstoupení vakcinace a převzít odpovědnost za své případné onemocnění. Stát má ovšem povinnost chránit veřejné zdraví a v době kulminující epidemie a přetížení personálních i materiálních kapacit zdravotního systému nemůže zbytečně podstupovat rizika hromadné hospitalizace dalších osob; právě proto nově neumožňuje prokázat tzv. bezinfekčnost PCR testem. Masivní testování poskytovalo obraz toho, jaká byla situace co do počtu nakažených, ale ve vztahu k testovaným nemělo velký protektivní účinek. Odpůrce poznamenává, že kavárny a společenské akce nejsou primárně určeny k pracovním setkáním; schůzky advokátky s jejími klienty se mohly odehrávat v kancelářských

⁷ Odkaz navrhovatelky: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/prymula-opatreni-covid-testovani-ockovani-epidemie.A211110_113650_domaci_ihav

pokračování

prostorách. Pokud by přistoupil na argumentaci navrhovatelky, pak by mimořádné opatření ve stravovacích službách a na společenských akcích s odkazem na tvrzené pracovní důvody nedodržoval nikdo. K údajné diskriminaci navrhovatelky vůči osobám mladším 18 let odpůrce uvádí, že tyto osoby nejsou zcela samostatné při úvaze o tom, zda se nechají očkovat nebo ne; navíc pokud se nakazí, s velkou pravděpodobností se s nemocí vypořádají bez větších komplikací, a tudíž nepřispějí k přetížení nemocnic. Odpůrce nerozporuje, že účinnost očkování v čase klesá, i očkovaná osoba se může nakazit a také může virus dále přenést; to však dle něj neznamena, že očkování není přínosné a že napadené opatření bylo neproporcionální nebo nelegitimní. Odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, č. j. 7 Ao 21/2021 – 46.

II. 3 Další podání navrhovatelky

[11] Podáním ze dne 27. 11. 2021 navrhovatelka doložila *EU Digital COVID Certificate* o výsledku RT-PCR testu ze dne 26. 11. 2021; uvedla, že přestože je negativní, nemohla na rozdíl od očkovaných osob využít vymezených služeb (doložila pokyny pro návštěvníky Karlovarského divadla).

[12] Podáním ze dne 15. 1. 2022 navrhovatelka poukázala na mimořádné opatření odpůrce ze dne 14. 1. 2022, č. j. MZDR 1518/2022-1/MIN/KAN, kterým byla stanovena možnost, aby se nezletilí účastníci lyžování pouze s negativním PCR testem. Odpůrce dle ní nevysvětlil, proč tento způsob považuje pro nezletilé za „bezpečné protiepidemické podmínky“, avšak ona se nemůže věnovat zdraví prospěšným aktivitám.

[13] Podáním ze dne 10. 2. 2022 reagovala navrhovatelka na rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022 – 53. Na rozdíl od odkazovaného rozhodnutí je dle ní situace v nyní projednávané věci odlišná, neboť argumentuje tím, že očkování mohou šířit virus (odpůrce navíc nijak neomezil časovou platnost tzv. bezinfekčnosti po očkování a nerozlišuje ani mezi jednotlivými druhy vakcinace); u osob prokazujících se negativním PCR testem je přitom nižší šance šíření viru do okolí. Navrhovatelka vytýká soudu, že tato metoda po dlouhou řadu měsíců prokazovala bezinfekčnost stejně dobře jako očkování. Poukazuje na mimořádné opatření odpůrce ze dne 9. 2. 2022, č. j. MZDR 1520/2022-2/MIN/KAN; pokud odpůrce nepovažuje za nutné testovat zaměstnance zdravotnických zařízení a sociální péče prokazující se negativním PCR testem (kde jsou v kontaktu s nejzranitelnějšími osobami), nedává smysl, proč má být omezována navrhovatelka disponující negativním PCR testem. Upozorňuje, že v rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022 se NSS nezabýval diskriminací neočkovaných oproti osobám mladším 18 let. Opatření dle ní přesvědčivě nevysvětluje, proč nezletilé osoby mohou navštěvovat vymezené služby, aniž se podrobily očkování; tento přístup považuje za diskriminaci z důvodu věku.

II. 4 Replika navrhovatelky k vyjádření odpůrce

[14] Navrhovatelka uvádí, že závěr o nemožnosti považovat celé území České republiky za ohnisko nákazy potvrdil NSS v rozsudcích sp. zn. 8 Ao 2/2022 (z nějž cituje) a 9 Ao 31/2021; odpůrce přitom nevysvětluje, v čem by měla být situace v době vydání nyní napadeného opatření diametrálně odlišná. Nad rámec posouzení vysloveného v odkazovaných rozhodnutích navrhovatelka konstatuje, že dle jejího názoru nelze celou

Českou republiku označit za ohnisko nákazy nikdy; pokud by se tak stalo, nebylo by vůbec možné vydávat opatření podle § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví, protože by nebylo koho oddělovat od osob nacházejících se v ohnisku nákazy.

[15] Namítá, že vydáním napadeného opatření bylo porušeno její legitimní očekávání spočívající v tom, že bude mít status bezinfekčnosti až do 22. 11. 2021, 15:21 hodin; odpůrce (orgán veřejné moci) nastolil situaci, v níž jako adresát jeho regulace s důvěrou spoléhala, avšak byla zklamána. Poukazuje na ochranu legitimního očekávání v britském správním právu založenou ujištěním (*representation*) správního orgánu, jeho deklarovanou politikou, či ustálenou aplikační praxí; dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 605/06, ve věci *účasti francouzských pojištěnců na sociálním pojištění*.

[16] K otázce své diskriminace vůči osobám mladším 18 let zdůrazňuje, že NSS dal najevo, že návštěvy restaurací a dalších podobných zařízení považuje za zbytečné záležitosti, pročez je klidně možné a legitimní, aby byli neočkovaní vyloučeni z jejich užívání. Poukazuje na to, že odpůrce na svých stránkách i v rámci očkovací kampaně *Tečka za koronavirem* zveřejňoval informace o tom, že nezletilí od 16 let jsou schopni se nechat proti covid-19 naočkovat bez zákonného zástupce. S ohledem na skutečnost, že očkování mohou šířit virus a zatěžovat zdravotnický systém, pak navrhovatelka věří, že soud zohlední její argumentaci, že byla diskriminována v porovnání s očkovanými osobami. Odmítnout má soud naopak argumentaci odpůrce, která není uvedena v napadeném opatření.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III. 1 Odpadnutí části předmětu řízení

[17] Nejvyšší správní soud již rozsudkem ze dne 20. 4. 2022, č. j. 2 Ao 22/2021 – 38, vyslovil na návrh jiného navrhovatele v souladu s § 13 odst. 4 pandemického zákona, že napadené mimořádné opatření bylo v části čl. I bodu 3 písm. b) ve slovech „*nebo, s výjimkou dítěte do dovršení 12 let věku, nesplňuje podmínky stanovené v bodu I/17; provozovatelům uvedených provozoven se nařizuje u osoby, která musí splňovat podmínky podle bodu I/17, splnění těchto podmínek kontrolovat při vstupu do prostor nebo v případě, že kontrolu při vstupu neumožňují provozní podmínky provozovatele, nejpozději před poskytnutím služby; osobě se nařizuje provozovateli splnění podmínek podle bodu I/17 prokázat; v případě, že osoba splnění podmínek podle bodu I/17 při vstupu neprokáže, zakazuje se provozovateli takovou osobu vpustit do prostor provozovny; pokud ke kontrole dochází před poskytnutím služby, provozovateli se zakazuje poskytnout takové osobě službu; tyto podmínky se nevztahují na provozovny stravovacích služeb, které neslouží pro veřejnost, a na prodej jídla s sebou s tím, že osobě se zakazuje takto zakoupené jídlo konzumovat ve vnitřních i vnějších prostorech provozovny*“ v rozporu se zákonem.

[18] Jelikož navrhovatelka v projednávané věci napadla i (celý) čl. I bod 3 mimořádného opatření, jehož shora definovanou část již NSS shledal rozpornou se zákonem, zabýval se soud tím, zda jsou v rozsahu této části splněny podmínky nynějšího řízení pro rozhodnutí ve věci samé. Jednou z nich je totiž existence předmětu řízení; jeho odpadnutí

pokračování

je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který soud návrh odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] K odpadnutí předmětu řízení v abstraktním přezkumu opatření obecné povahy může dojít tak, že jej soud v jiném řízení zruší (srov. usnesení NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 8 Ao 9/2021 - 43, č. 4220/2021 Sb. NSS). Pandemický zákon umožňuje soudu přezkoumat také mimořádné opatření, které v průběhu řízení o jeho zrušení pozbylo platnosti (§ 13 odst. 4 pandemického zákona). V takovém případě neodpadá předmět řízení, pokud jde o přezkum zákonnosti napadeného opatření, přestože již bylo zrušeno novým opatřením obecné povahy, protože soud může vynést deklaratorní výrok určující jeho nezákonnost (srov. bod [28] rozsudku NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, č. 4187/2021 Sb. NSS). Jak ovšem NSS konstatoval v usnesení sp. zn. 8 Ao 9/2021, i deklaratorní výrok ve smyslu § 13 odst. 4 pandemického zákona má účinky *erga omnes*, shodně jako v případě zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Byť soud nezákonnost deklaruje v rámci řízení zahájeného na návrh konkrétního navrhovatele, který tvrdí, že bylo opatřením obecné povahy zasaženo do jeho práv, účinky rozhodnutí dopadají na všechny potenciální adresáty daného opatření obecné povahy. V případě dalších řízení o návrhu na vyslovení nezákonnosti opatření obecné povahy nebo jeho části, jehož nezákonnost již byla vyslovena, proto materiálně dojde k vyprázdnění předmětu řízení, neboť žádný navrhovatel by již nemohl dosáhnout lepšího výsledku, než je právě již dříve učiněné prohlášení nezákonnosti s účinky *erga omnes*. Proto je třeba další návrhy odmítnout stejně jako v případě zrušení opatření obecné povahy v jiném řízení. Takto soud může postupovat pouze tehdy, jestliže se navrhovatel domáhá deklarace nezákonnosti v rozsahu, v jakém soud nezákonnost opatření obecné povahy již deklaroval (srov. usnesení NSS ze dne 11. 2. 2022, č. j. 9 Ao 42/2021 - 36).

[20] V řešeném případě se navrhovatelka domáhá vyslovení nezákonnosti mimořádného opatření také v téže části [čl. I bod 3 písm. b) mimo věty „zakazuje zákazníkovi vstoupit do vnitřních a vnějších prostor provozovny, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19“], v jaké již NSS dříve deklaroval jeho nezákonnost. V tomto rozsahu tudíž účinky rozsudku sp. zn. 2 Ao 22/2021 dopadají i na navrhovatelku. V této části návrhu jsou proto dány důvody jej odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

III. 2 Aktivní procesní legitimace navrhovatelky a neprojednatelné námitky

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na svou přechozí judikaturu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, č. 4187/2021 Sb. NSS, bod [34]; ze dne 21. 5. 2021, č. j. 8 Ao 7/2021 - 44, bod [25]; či ze dne 25. 10. 2021, č. j. 9 Ao 20/2021 - 59, bod [23]) si je vědom skutečnosti, že v případě některých navrhovatelkou napadených (zbývajících) částí mimořádného opatření by její aktivní procesní legitimace byla dána; jedná se o část ustanovení upravujícího podmínky pro konání akcí, jež navrhovatelka alespoň dle svého plausibilního tvrzení běžně navštěvuje [čl. I bod 13 písm. a) a b)] a dále bod definující samotné podmínky tzv. bezinfekčnosti [čl. I bod 17]. U jiných ustanovení mimořádného opatření je naplnění aktivní procesní legitimace navrhovatelky značně problematické; to se týká zejména části opatření zavádějícího toliko „technická“ omezení [čl. I bod 13 písm. c)]. Konečně v případě ustanovení ukládajících povinnosti pouze provozovatelům služeb [čl. I bod 3 písm. a)] by

navrhovatelčina aktivní procesní legitimace nebyla dána z důvodu neexistence přímého a bezprostředního vztahu mezi jeho její právní sférou a těmito povinnostmi; to platí také pro zákazy vztahující se pouze na osoby vykazující klinické příznaky onemocnění [čl. I bod 3 písm. b) v rozsahu, v jakém nebyla deklarována jeho nezákonnost].

[22] Soud nicméně shledal, že návrh je v celé jeho zbývajících částí (tedy kromě té, která již byla odmítnuta pro odpadnutí předmětu řízení) zjevně neopodstatněný. V takové procesní situaci, kdy by jedna zbývajících část návrhu musela být odmítnuta pro absenci aktivní procesní legitimace navrhovatelky a druhá zbývajících část návrhu by byla stejně tak odmítnuta, avšak pro zjevnou neopodstatněnost, nepovažoval soud za účelné a hospodárné, aby se podrobně zabýval naplněním aktivní procesní legitimace navrhovatelky ve vztahu ke každému jednotlivému zbývajícím napadenému ustanovení (či dokonce dílčímu pravidlu) daného mimořádného opatření. Předpoklady plného věcného přezkumu žádného z nich totiž v nyní projednávané věci stejně nejsou dány. Soud konstatuje, že obdobně postupoval již např. v usneseních ze dne 31. 1. 2022, č. j. 8 Ao 31/2021 - 109, ze dne 24. 2. 2022, č. j. 8 Ao 34/2021 - 78, ze dne 19. 5. 2022, č. j. 2 Ao 27/2021 - 23, či ze dne 15. 6. 2022, č. j. 2 Ao 24/2021 - 36.

[23] Navrhovatelka argumentuje ve prospěch srovnatelnosti postavení očkovaných a neočkovaných osob mimo jiné tím, že ochrana poskytovaná očkovaným vakcínami v čase postupně klesá (k prokázání čehož označila řadu důkazních prostředků); předčítá jí údajně imunita z prodělání nemoci. Soud nicméně konstatuje, že navrhovatelka nedoložila (prostřednictvím pozitivního výsledku PCR testu ani žádným jiným způsobem), že by onemocnění covid-19 sama prodělala; zároveň není dle svého tvrzení očkována. Jestliže ovšem v projednávané věci neprokázala, že je v postavení osoby prodávající onemocnění covid-19, pak se nikterak nedotýká konkrétně její právní sféry, na jak dlouho je mimořádným opatřením uznávána tzv. bezinfekčnost na základě očkování, a jak dlouho tento stav trvá po prodělání nemoci. Nemá-li sama navrhovatelka imunitu získanou prodáváním onemocnění, je z hlediska jejího přístupu k vymezeným službám a akcím irelevantní, jak odpůrce k této postinfekční imunitě přistupuje a po jakou dobu ji aprobejuje jako důkaz tzv. bezinfekčnosti. Případná nezákonnost mimořádného opatření spočívající v uznání tzv. bezinfekčnosti z očkování na jinou (neomezenou) dobu než z prodávání nemoci (180 dní od prvního pozitivního testu), stejně jako případný nedostatek odůvodnění mimořádného opatření tkívící v nedostatečném zdůvodnění takového přístupu, nemohou navrhovatelku zkrátit na jejích právech. Totéž platí o poukazech na přirozenou (buněčnou) imunitu, o níž navrhovatelka ani netvrdí, že jí disponuje (má ji laboratorně naměřenu). Soudy ve správním soudnictví jsou přitom povolány k ochraně veřejných subjektivních práv konkrétních fyzických osob (§ 2 s. ř. s.), tzv. *actio popularis* zákon nepřipouští. Nejvyšší správní soud se tedy otázkou klesajícího účinku očkování ve vztahu k buněčné imunitě či imunitě po prodávání nemoci vůbec věcně nezabýval; neprovedl proto ani navrhovatelkou k této problematice navržené důkazní prostředky soudem stručně shrnuté v odst. [7] tohoto rozhodnutí. K této námitce srov. shodně odst. [39] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022; obdobně odst. [29] rozsudku sp. zn. 2 Ao 32/2021, či odst. [27] rozsudku sp. zn. 2 Ao 33/2021).

[24] V replice navrhovatelka obsáhle (mimo jiné s poukazem na britské správní právo a nález Ústavního soudu) namítá, že bylo porušeno její legitimní očekávání spočívající

pokračování

v tom, že bude mít status tzv. bezinfekčnosti až do 22. 11. 2021, 15:21 hodin; právě také z tohoto důvodu bylo dle ní napadené opatření v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud však poukazuje na § 101b odst. 2 věta druhá s. ř. s., dle něž *obsahuje-li návrh tyto náležitosti* (obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. a konkrétní návrhové body), *nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body*. Navrhovatelka argumentaci porušením legitimního očekávání neuplatnila ve svém perfektním návrhu ze dne 22. 11. 2021; ostatně neučinila tak ani ve lhůtě 1 měsíc ode dne, kdy napadené mimořádné opatření nabylo účinnosti (srov. § 13 odst. 2 pandemického zákona). V bezvadném návrhu čítajícím 16 stran toliko v rámci pasáže pojednávající o své aktivní procesní legitimaci lakonicky uvedla, že „se dne 19. 11. 2021 podrobila testování PCR testem v dobré víře, že výsledek negativního testu bude mít platnost 72 hodin“; z této skutečnosti však nedovozovala své legitimní očekávání, natož aby jej konkretizovala či tvrdila, že jeho porušení je důvodem nezákonnosti napadeného opatření. Zároveň navrhovatelka touto argumentací předestřenou poprvé až v replice ze dne 10. 4. 2022 nikterak nereagovala na vyjádření odpůrce k jejímu návrhu, neboť ten o této problematice vůbec nepojednal. Soud proto naznal, že s ohledem na podrobnost navrhovatelčina návrhu nelze pouhou zmínku o její „dobré víře“ považovat za uplatněný návrhový důvod, který by v replice pouze podrobněji rozvíjela. Dle posouzení soudu se jedná o snesení dalšího, zcela nového a dosud neuplatněného důvodu pro zrušení, resp. nyní deklaraci nezákonnosti napadeného mimořádného opatření, což však není přípustné s ohledem na koncentraci řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014 - 62, bod [35]). Soud se proto ani touto argumentací navrhovatelky věcně nezbyval.

III. 3 Zjevná neopodstatněnost zbytku návrhu

[25] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona, *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne*. Nejvyšší správní soud již dříve podrobně vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mimo jiné tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (srov. např. usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 - 52, č. 4211/2021 Sb. NSS, body [10] - [13], či ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Ao 19/2021 - 19). Postup zvolený v takových případech zdejším soudem aproboval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21).

[26] Navrhovatelka předně namítá, že napadené opatření výslovně netvrdí, že území celé České republiky bylo ohniskem nákazy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 11. 2021, č. j. 4 Ao 3/2021 - 117, skutečně potvrdilo, že prostřednictvím § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví nelze obcházet podmínku § 69 odst. 1 písm. b) téhož zákona spočívající v možnosti omezení styku výhradně osob podezřelých z nákazy s ostatními. Podmínky pro konání vybraných akcí uvedené v čl. I bodě 13 (tj. zbývajícím navrhovatelkou napadeném omezení konkrétní činnosti) však byly odpůrcem stanoveny výhradně na základě § 2 odst. 2 písm. e)

pandemického zákona; na zákonnost tohoto ustanovení proto nemohou mít závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 4 Ao 3/2021 žádný vliv (srov. odst. [25] rozsudku sp. zn. 2 Ao 27/2021). Navrhovatelka nikterak neargumentuje, proč by odpůrce neměl být oprávněn tuto regulaci podle pandemického zákona vydat; soud proto k problematice mezi zákonem vymezené působnosti odpůrce ukládat na základě § 2 odst. 2 pandemického zákona povinnosti zákazníkům služeb (účastníkům akcí) toliko odkazuje na rozsudky např. ze dne 20. 4. 2022, č. j. 2 Ao 22/2021 - 38, odst. [46], ze dne 19. 5. 2022, č. j. 2 Ao 27/2021 - 23, odst. [22], ze dne 9. 6. 2022, č. j. 2 Ao 32/2021 - 44, odst. [35], ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022 - 53, odst. [54], či ze dne ze dne 15. 6. 2022, č. j. 2 Ao 24/2021 - 36, odst. [33].

[27] Stěžejní částí celé navrhovatelčiny argumentace je námitka, že neočkované osoby (neprodělavší onemocnění covid-19) byly diskriminovány tím, že nemohly prokázat svoji tzv. bezinfekčnost podle čl. I bodu 17 mimořádného opatření za účelem užívání regulovaných služeb. Touto problematikou se již NSS zevrubně zabýval v rozsudcích ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022 - 53, a ze dne 21. 4. 2022, č. j. 8 Ao 9/2022 - 101. V nich jak z hlediska namítané diskriminace neočkovaných osob, tak i tvrzené nepřiměřenosti posuzoval zákonnost čl. I bodu 15 mimořádného opatření odpůrce ze dne 29. 12. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN; dané ustanovení stanovilo s účinností od 3. 1. 2022 jako podmínku pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na vybraných hromadných akcích prokázání tzv. bezinfekčnosti, jež byla upravena shodně, jako je tomu v nyní napadeném opatření čl. I bodem 17.

[28] Navrhovatelka v nynější věci nesouhlasí s východiskem odpůrce, že očkované osoby nejsou s těmi neočkovanými ve srovnatelném postavení. Argumentuje tím, že i očkovaní lidé mohou šířit virus a mít stejnou virovou nálož jako osoby neočkované; právě k prokázání tohoto tvrzení označuje důkazní prostředky. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že odpůrce nepopírá skutečnost, že také očkované osoby mohou (v nějaké míře) šířit onemocnění covid-19; sám tedy připouští, že i očkovaný může nakazit členy své domácnosti. To ostatně plyne např. i ze studie *Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study* publikované v časopisu *The Lancet*, jíž zdejší soud provedl důkaz v jiném řízení. Zjistil, že očkované osoby s průlomovou infekcí dle ní sice mají vrchol virové nálože podobný případům neočkovaných osob, a mohou proto účinně šířit infekci (včetně přenosu na očkované osoby); zároveň ovšem seznal, že vakcinace snižuje riziko nákazy variantou delta a urychluje vymizení viru (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2022, č. j. 8 Ao 9/2022 - 101, odst. [89]). Soud proto v projednávané věci shledal nadbytečným provádět navrhovatelkou označené důkazy, neboť měly toliko prokázat skutečnost, která není mezi stranami sporná a soudu je známa z jiného řízení (důkaz vyjádřením Karla Drbala odmítl soud provést také ve věci sp. zn. 2 Ao 24/2021, srov. odst. [20]). Stejně tak nebylo účelné se zabývat další podpůrnou argumentací navrhovatelky, jíž chtěla poukázat na možnost šíření viru covid-19 očkovanými (např. faktem, že i očkované osoby mají jiným mimořádným opatřením odpůrce uloženu povinnost nosit respirátor).

[29] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již např. v rozsudku ze dne 18. 5. 2022, č. j. 2 Ao 23/2021 - 40, odst. [47], toliko fakt, že určité odborné stanovisko dospívá

pokračování

k závěru, že očkované osoby nemají imunitu natolik kvalitní, aby je ochránila před nakažením a zároveň osoby v jejich okolí před přenosem nákazy, nezpochybňuje další odpůrcem deklarované přínosy očkování; rozhodné je, že očkované osoby jsou v případě nákazy s větší pravděpodobností chráněny před závažným průběhem onemocnění a představují proto pro zdravotní systém z hlediska zahlcení menší nebezpečí než osoby neočkované (obdobně srov. odst. [39] - [40] rozsudku sp. zn. 2 Ao 32/2021, odst. [20] rozsudku sp. zn. 2 Ao 24/2021, či odst. [28] - [29] rozsudku sp. zn. 2 Ao 33/2021). Z odůvodnění mimořádného opatření vyplývá, že očkované osoby byly favorizovány ve vztahu k možnosti prokázat tzv. bezinfekčnost podle čl. I bodu 17 mimořádného opatření z důvodu, že mají v případě setkání s člověkem nemocným covid-19 nižší riziko nákazy, zkracuje se u nich doba vylučování viru, v jejich organismu jsou vytvořeny nepříznivé podmínky pro replikaci viru a během nákazy jsou s větší pravděpodobností chráněny před závažným průběhem onemocnění. Nepředstavují proto z hlediska dosažení cíle sledovaného mimořádným opatřením, kterým je zejména ochrana systému zdravotní péče před přetížením, takové riziko jako neočkované osoby (srov. odst. [84] - [85] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022). Neočkovaným osobám, které nemoc neprodělaly, tedy nebylo umožněno využívat vymezené služby z odborných (medicínských) důvodů. Tyto odborné předpoklady, z nichž odpůrce vyšel v odůvodnění mimořádného opatření, navrhovatelka v tomto řízení relevantně nezpochybnila; sama skutečnost, že očkování také šíří virus do okolí, není s to vyvrátit další přednosti vakcinace proti covid-19. Platí proto i nadále závěry vyslovené v bodě [78] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že neočkované osoby bez prodělaného onemocnění se nenacházejí ve srovnatelném postavení s očkovanými osobami; nejsou diskriminovány tím, že jim čl. I bod 17 mimořádného opatření neumožňuje prokázat tzv. bezinfekčnost prostřednictvím negativního výsledku PCR testu, a tedy provádět činnosti a využívat služby regulované mimořádným opatřením. V odst. [109] rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022 pak NSS zopakoval: „Navrhovatelka se nepodařilo vyvrátit tvrzení odpůrce, že se neočkované osoby snáze nakazí při styku s infekční osobou a že mohou mít závažnější průběh onemocnění. Současně z odborných podkladů provedených soudem k důkazu vyplývá, že rychlejší pokles virové nálože u očkovaných osob může mít vliv na další šíření infekce ve společnosti. Neočkované osoby, které onemocnění neprodělaly, naopak mohou být při nákaze více nakažlivé pro své okolí (zejména z hlediska doby, po kterou mohou vir šířit).“

[30] Navrhovatelka brojí dále proti tomu, že jí napadené opatření neumožňuje splnit podmínku tzv. bezinfekčnosti předložením negativního výsledku PCR testu. Otázkou, zda neexistují i jiné nástroje, které do práv neočkovaných osob zasahují méně intenzivně a legitimního cíle (ochrany veřejného zdraví) dosahují se srovnatelným účinkem, se NSS již zabýval v rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022, bod [88]. Konstatoval, že „PCR testem lze účinně prokázat, že určitá osoba není v daném okamžiku infekční. Pakliže by byl negativní výsledek PCR testu přijímán jako průkaz tzv. bezinfekčnosti pro neočkované osoby bez prodělaného onemocnění, bylo by těmto osobám umožněno provádět činnosti a využívat služby regulované mimořádným opatřením. Tento nástroj by proto do práv neočkovaných osob zjevně zasahoval méně intenzivně než jejich úplné vyloučení. Prokázání se negativním výsledkem PCR testu by nicméně nedosáhlo sledovaného cíle se srovnatelným účinkem. Nijak by totiž nezmenšilo riziko nákazy a možnost vážného průběhu onemocnění. Hrozba zahlcení zdravotního systému by tak zůstala stejná. I kdyby byla zavedena povinnost prokazovat se negativním PCR testem pro všechny osoby bez ohledu na očkování, není s ohledem na současné množství viru v populaci

a jeho prudké šíření vyloučeno, že by se neočkovaná osoba bez prodělaného onemocnění nesetkala s nakaženou osobou. PCR test totiž nemusí vždy zachytit nakaženého jedince zejména s ohledem na odstup mezi provedením testu a dobou jeho platnosti, po kterou lze služby využívat. Nadto u dlouhodobějších služeb typu ubytování by se musely osoby testovat prakticky stále znovu, což by bylo jen stěží realizovatelné. Ochrany zdravotního systému před zahlcením by proto ani v tomto případě nebylo dosaženo. Pro účely dosažení sledovaného cíle se proto omezení těchto osob z určitých oblastí života jeví jako potřebné, respektive navrhovatelka tuto potřebnost relevantním způsobem nevyvrátila.“ (shodně srov. odst. [32] rozsudku sp. zn. 2 Ao 33/2021). Poukaz navrhovatelky na to, že PCR testování bylo až do vydání napadeného opatření akceptovanou metodou pro prokazování tzv. bezinfekčnosti, sám o sobě nepopírá odborné důvody, jež odpůrce (s ohledem na zhoršení epidemiologické situace) vedly ke změně nastavení parametrů regulace využívání vymezených služeb. Ani skutečnost, že odpůrce i v době vydání napadeného opatření připouštěl v případě některých naprosto nezbytných činností (např. zaměstnání či vzdělávání ve školách) testování jako dostačující prostředek pro boj s epidemií covid-19, nevylučuje to, aby u jiných zbytných činností jako jsou služby vymezené v napadeném opatření (např. kadeřnictví, kosmetické služby, sportoviště, wellness, využívání lyžařských vleků, skupinové prohlídky galerií) zvolil z důvodu ochrany veřejného zdraví přísnější režim (srov. odst. [90] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022). Navrhovatelkou zmiňované mimořádné opatření odpůrce ze dne 9. 2. 2022, č. j. MZDR 1520/2022-2/MIN/KAN, bylo vydáno později než nyní napadené opatření (20. 11. 2021); soud z něj, resp. jím stanovené regulace, proto nemůže vycházet (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

[31] Navrhovatelka též namítá, že byla diskriminována z důvodu svého věku vůči skupině osob do 18 let, které mohly splnit podmínku tzv. bezinfekčnosti PCR testem. Touto námitkou se již NSS zabýval v odst. [114] – [115] rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022. Konstatoval: „*hlavním důvodem, pro který bylo umožněno dětem od 12 do 18 let prokazovat tzv. bezinfekčnost negativním výsledkem PCR testu, tak byl zájem na jejich dalším rozvoji. Děti a dospělí zpravidla nejsou ve srovnatelném postavení z důvodu, že děti jsou zranitelnější a jejich tělesný, duševní, duchovní, mravní a sociální rozvoj je nesrovnatelný s rozvojem dospělého člověka. I relativně krátkodobé omezení určitých činností proto bude mít na ještě ne zcela fyzicky a duševně vyvinuté dítě zpravidla mnohem zásadnější dopady než na dospělého. (...) Přestože služby a činnosti regulované mimořádným opatřením označil soud (v rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022) ve vztahu k dospělé navrhovatelce jako zbytné, bez kterých lze zpravidla na základní životní úrovni fungovat (přičemž se nejedná o stravovací služby, neboť jejich regulaci napadeným opatřením shledal soud nezákonnou v rozsudku sp. zn. 2 Ao 22/2021), mohou tyto služby a činnosti hrát důležitou roli z hlediska duševního a fyzického rozvoje dítěte, jakož i z hlediska jeho přípravy pro navazující studium nebo budoucí povolání (např. pokud jde o účast na kulturních akcích, o zájmové činnosti nebo o návštěvu sportovišť). Již z tohoto důvodu se tak neočkované dospělé osoby nenacházejí ve srovnatelném postavení jako děti do 18 let věku. Nadto odpůrce umožnil osobám mladším 18 let prokazovat tzv. bezinfekčnost negativním výsledkem PCR testu také z důvodu, že se tyto osoby mohly nechat naočkovat později než zbytek populace.“* (shodně srov. odst. [29] rozsudku sp. zn. 2 Ao 27/2021, či odst. [18] rozsudku sp. zn. 2 Ao 31/2021). Skutečnost, že nezletilí od 16 let věku jsou dle informací odpůrce schopni se nechat očkovat proti onemocnění covid-19 sami bez souhlasu svého zákonného zástupce, nikterak nezpochybňuje shora předestřený legitimní důvod pro odlišné zacházení (ve vztahu k požadavkům prokázání tzv. bezinfekčnosti) s těmi

pokračování

nezletilými, kteří z jakéhokoli důvodu očkování nejsou. Taktéž v případě navrhovatelkou poukazovaného mimořádného opatření odpůrce ze dne 14. 1. 2022, č. j. MZDR 1518/2022-1/MIN/KAN, Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo vydáno později než nyní napadené opatření (20. 11. 2021); nemůže proto z něj, resp. jím stanovené regulace vycházet (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Nadto soud uvádí, že odpůrci zcela logicky nelze vyčítat, že se v napadeném „podzimním“ opatření nevypořádal s (pozdější) regulací přístupu nezletilých k provozování lyžařských sportů.

[32] Onemocnění covid-19 pak navrhovatelka označuje za plně srovnatelné s chřipkou, neboť existuje bez jakýchkoli omezení dostupná vakcína a smrtnost nemoci byla stanovena na cca 0,15 %. Ohledně zpochybňování závažnosti existence epidemie způsobené tímto virem poukazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudek ze dne 20. 5. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021 - 148, v němž „konstatoval nebezpečnost nemoci covid-19 a za notoriety označil 30 tisíc zemřelých s touto nemocí i hrozící kolaps zdravotnictví; odmítl přitom provádět dokazování ohledně nebezpečnosti nemoci covid-19“; dále odkazuje na své rozsudky ze dne 30. 7. 2021, č. j. 5 Ao 25/2021 - 51, ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 - 65, ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021 - 157, ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2 Ao 9/2021 - 155, či usnesení ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2 Ao 9/2021 - 155.

[33] Napadené opatření se navíc dle navrhovatelky snaží toliko přimět neočkované osoby, aby se podrobily dobrovolnému očkování. Zdejší soud však již vyslovil, že z odůvodnění mimořádného opatření nevyplývá, že by jeho cílem mělo být nepřímé donucení neočkovaných osob k očkování stanovením určitých zákazů a omezení. V odst. [81] – [85] rozsudku sp. zn. 8 Ao 2/2022 konstatoval: „osoby nelze vyloučit z provádění činností a využívání služeb regulovaných mimořádným opatřením jen z toho důvodu, že nepodstoupily dobrovolné očkování. Dokud není stanovena očkovací povinnost, je na každém, aby se sám rozhodl, zda se nechá naočkovat, či nikoliv. (...) Nátlak na očkování skrze mimořádné opatření by proto sám o sobě nepředstavoval legitimní cíl, který by ospravedlňoval stanovená omezení neočkovaných osob, které onemocnění covid-19 v poslední době neprodělaly. (...) Z odůvodnění mimořádného opatření nicméně nevyplývá, že by jeho cílem mělo být donutit neočkované osoby k očkování stanovením určitých zákazů a omezení. Podle odůvodnění mimořádného opatření i tvrzení odpůrce v průběhu řízení před soudem bylo cílem to, aby došlo ke zmenšení rizika přenosu onemocnění mezi jedinci a ke snížení rizika dalšího zhoršení epidemické situace v celé populaci tak, aby se předešlo zahlcení a zhroucení zdravotního systému. (...) Odpůrce v této souvislosti vzal v úvahu skutečnost, že osoby neočkované bez imunity získané prodělanou nemocí mohou být onemocněním covid-19 více postiženy na zdraví, a představují tak pro zdravotní systém větší hrozbu. (...) Odpůrcem tvzeným cílem napadeného mimořádného opatření proto je jak ochrana nejvíce zranitelných osob, tak ale zejména zdravotního systému jako celku.“ (shodně srov. např. rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2022, č. j. 2 Ao 32/2021 - 44, odst. [45]; ze dne 15. 6. 2022, č. j. 2 Ao 24/2021 - 36, odst. [25]; či ze dne 16. 6. 2022, č. j. 2 Ao 33/2021 - 29, odst. [21]).

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené návrh v části odmítl pro odpadnutí předmětu řízení (výrok I.); ve zbytku jej, v návaznosti na svoji předchozí

rozhodovací praxi v obdobných věcech, shledal zjevně neopodstatněným, a proto jej podle § 13 odst. 3 věty první pandemického zákona odmítl jako zjevně neopodstatněný (výrok II.).

[35] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází u části odmítnuté pro odpadnutí předmětu řízení z § 60 odst. 3 s. ř. s. (podle něž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut) a u části odmítnuté pro zjevnou neopodstatněnost z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III.4). Navrhovatelka (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu